

*Természetesen abban fogod leginkább kedved lelteni,
ami az Ő megnyilvánulása rajtad keresztül és benned.
Másképp pedig: amit minden tekintetben boldogan végzel,
az kétségkívül az Ő akarata.*

#napijézus

A menyegző

2018. nyár

Átlagos napnak nézek elébe a birtokon¹⁵³. Sokáig alvás, aztán délelőtti séta a mezőn. Ahogy kikelek az ágyból, eszembe jut egy próféta, aki egyszer említette, hogy ő minden nap indításakor előbb a szellemvilágba pillant be, mielőtt a fizikaira kinyitná a szemét. Nos, ezt már egy kicsit lekéstem így, a reggeli kakaó után, de azért talán most is jó ötlet kipróbálni, az ablak előtt ücsörögve. Zümmögnek a rovarok, a lovak békésen legelésznek. Csak egy-egy kutyaugatás töri meg a csendet.

Gyula¹⁵⁴ pedig épp szokásához híven „korán” érkezik, ami nagyjából annyit tesz, hogy aligha bukkan fel addig, amíg meg nem gyógyult a fél Lidl, a sarki fűszeres unokája, a következő bolt pénztárosa, és hallgatták végig a benzinkutasok a legutóbbi ötszáz bizonyosságát... Szóval, estig ráérek. Miért ne kísérleteznék egyet?

Belépek a képzeletembe, miközben nyitott szemmel folytatom a „reggeli” rutinomat. Csak hagyom, hogy bármilyen kép megjelenjen belül. Ma reggel mi zajlik a szellemi világban?

Sürgő-forgó mennyei lényecskéket veszek ki elsőnek. Talán angyalok, de könnyen lehet, hogy nem is mind az, hanem más szellemi lények is akadnak köztük. Rég feladtam, hogy átlássam ezt a világot, mert jóval bonyolultabb, mint azt bárki lefestheti... Fel-alá sertepertélnek, mindenféle jóval megrakott tálcákkal egy tisztáson. Nagy zsongás van az asztalsorok körül, afféle tömegrendezvényre készülhetnek. Aranynak tűnő, tükörsimára fényezett kis tálalók sorakoznak a terítékek között, amelyeknek a búráját könnyedén

153 Lovastanya, ahol két évig éltem „elvonulás” céljából.

154 A lovastanya házigazdája, aki gyakran imádkozik a gyógyulásokért.

le lehet kapni, és bele lehet szagolni azokba az illatos finomságokba, amelyek alattuk rejtőznek. Éppen bele is kontárkodom az egyikbe, hogy megvizsgálhassam közelebbről az összeállítást. Kész kis kompozíciók készülnek a desszertekből. Igazi műalkotások. Elragadóak minden tekintetben. Szinte élnek. Egyszerre hatnak az összes érzékszervedre; a színeknek íze, a formáknak illata van. Amit itt művelnek az ételekkel, az művészet, egyetlen keksz szépsége is levehetne a lábamról. Kezd teljesen rabul ejteni a lakoma nagyvonalúsága. Ekkor egy hang mögülem mintha engem szólítana:

– Micsoda látogatónk van ma! – fordul felém egy gyümölcstállal a kezében.

Eddig azt hittem, nem is látszom számukra. Kicsit úgy érzem magam, mint akit rajtakaptak. Rögtön visszateszem a búrát a kekszgyűjteményre.

– Gerváz, a felszolgáló – nyújtja felém karját, inkább ölelésre, mint kézfogásra.

– Én csak... véletlen idecseppentem ma reggel. És húh... – nézek körbe elvarázsolt tekintettel.

– Itt vannak virágfürtökkel díszített torták is, amelyek olyan szépek, hogy – habár a szirmok marcipánból készülnek – azt hiheted, igaziak. Természetesen lehetnek akár élő növények is az ételeken. Tudod, itt a mezei virágok is elég finomak! – kacsint rám az angyal. Különösebb vonásokat nem veszek ki ebből a fénytömegből, csak egy fehér alakot és kedves arcot.

– Tényleg! – jut eszembe az egyik olyan átélesem, ahol a Jézustól kapott csokrot megettem. Mi mást csinálhat az ember egy Jézustól kapott ajándékkal, mintsem hogy elmajszolja?!¹⁵⁵ Emlékszem, a barátaim jót nevettek rajtam, amikor elmeséltem.

– Mit csináltok ti egyébként? – ötlök fel bennem a kérdés a zsongást látva.

– Rendkívül elfoglaltak vagyunk – válaszol Gerváz továbbra is lelkesen, de közben keresi a tálca tökéletes helyét az asztalon.

– Olyan, mintha le lennétek maradva, úgy igyekeztek.

– Dehogysis! Olyan itt nem is lehetséges. Csak izgatottak vagyunk!

– Ez a Bárány menyegzője dolog?¹⁵⁶

– Itt ez az egyetlen történés van. Emberiség örökre eggyé válik a Teremtővel. A Király tökéletes Feleséget talált magának.¹⁵⁷ Ez egy örökkévaló lako-

155 Ezékiel 3:1-2

156 Jelenések 19:9

157 Jelenések 19:7

dalom. Vagyis nem olyan dolog, ami majd egyszer lesz egy ponton, hanem az egyedüli esemény, ami VAN. Minden körül forog, erre mutat, és ez örök-ké tart.

– De az még most lesz! Nem? – rakosgatom a végidős próféciaák logikátlan mozaikjait a fejemben.

– *Most?! –* tör ki kacagásban az angyal. Néhány barátja, aki hallja a felvételt, hasonlóan jól mulat magában.

– Mi az, hogy *most?* – még inkább nevetnek. Olyannyira kirobbanóan, hogy nekem is kedvem támad csatlakozni a körükhöz.

– Ez folyamatosan zajlik.

– Akkor miért rohantok?

– Nem érted? Nem azért sietünk, mert le vagyunk maradva. Mi akarjuk ezt csinálni, mert örömet okoz nekünk. Azt tesszük, ami jobban esik nekünk, mint bármi más. Az idő előttől ezen dolgozunk. Mindig is ezt akartuk előkészíteni. Azért sürgünk ennyire, mert annyira izgatottá tesz bennünket, hogy részesei lehetünk ennek az ünnepnek.

– Akkor nem vagytok késésben?

– Szó sincs róla! – fordul egyet az újonnan megpakolt tálcával.

Nem olyan egyszerű egy időn kívüli, minden teremtményt egybefoglaló lagzit megszervezni... Színséma és arculat, névkártyák, asztaldíszek, szalvéta-tartók. Elveszek a részletekben, ha egy kicsit is odafigyelek. Nagyon is földi dolgokat látok, csipetnyi mennyei csavarral és természetfeletti kifinomultsággal. Sosem szerettem a giccses esküvői dekorációkat, de ez lenyűgöző..., és nem azért, mert visszafogott lenne...

Miközben szemlélem a folyamatokat, próbálom követni újdonsült barátomat is munkája közben. Bár legtöbbször csak a szememmel sikerül, az is jelentős kihívást jelent.

– Szükség lesz még egy tálcára azokból a kövirózsás muffinokból! – kiált oda Gerváznak az egyik ide-oda suhanó árny. Talán ő a felügyelő.

– Nekünk ez a boldogság, hogy ezt tesszük. Jólesik, hogy tökéletesen alakítjuk ki a vacsorát. A gondoskodás a vérünkben van, nem tehetünk róla – somolyog.

– Kiváltság, hogy hozzájárulhatunk ahhoz, hogy minden tökéletes legyen a menyegzőre – folytatja a beszélgetést, mihelyt egy újabb fordulóval elhalad mellettem.

Mindezalatt jönnek-mennek körülöttem a felszolgálók. Most valami ezüstös-fehéren csillogó tálalókészletet visznek egy gigantikus mattfehér tálcán.

Két, izmos férfira hasonlító alak végzi a nehéz munkát. Olyan ez a zsibongó készülődés, mint a rendezők fontoskodása a kapunyitás előtti órában.

– Érdekes, hogy ti is ilyen emberek vagytok! – ejtem ki hangosan, amit belül gondolok. – Látszólag épp úgy néztek ki, mint én, csak valami sugárzik belőletek. Nyilván, egyáltalán nem vagytok emberek, csak hasonlóan vagytok összerakva; kéz, láb, arc stb. Úgy látszik, hogy ez a dizájn rendkívül tetszik a tervezőnek, ezért többféle funkcióval is elkészítette!

– Valóban! – kacag a két kigyúrt pakoló. Aztán könnyedén odébb libbennek az óriási rakományukkal, mintha csak az én kedvemért játszanák azt, hogy nagy erőfeszítések árán viszik a több méteres fehérarany készletet.

Talán az egész emberiségnek találják ebben a levest – kuncogok magamban.

– Bár ha látnád, hogy mennyire dicsőséges vagy, valószínűleg nem lennél tőlünk ennyire lenyűgözve – szól közbe egy másik, aki kihallotta az egyik mondatom, de rögvest tovább is suhan.

– Amúgy itt akad nem kevés olyan lény is, akik egészen másképp vannak összerakva... – néz össze a két tagbaszakadt.

Ezen aztán elvihorásznak a felszolgálók egy sor olyan félmondattal dobálózva, amit senki nem érthet, aki nem köztük töltötte az elmúlt pár ezer évet. Annyi leesik, hogy vannak itt rendkívül fura teremtmények is, és hogy egyelőre jobb nekem, ha nem látom őket.

A szállító páros óvatosan lerakja a felszerelést középre. Most veszem csak észre, hogy számtalan hasonló kis tálaló központ van kialakítva az asztal sorok végtelenjében. Miután kifújják magukat, bizonyára csak a vicc kedvéért az egyikük felém fordul. Folytatja a beszélgetést onnan, ahol abbahagytam az előző angállal.

– Mi akarjuk ezt csinálni. Nem „kell”, nem „jó lenne”, még csak nem is az van, hogy „ez a feladatunk”, habár tényleg ezzel bíztak meg bennünket. Sokkal inkább azért osztották ránk, mert élvezettel tesszük, és azért van ekkora örömünk benne, mert ez a feladatunk. Ez oda-vissza igaz.

– Mi a különbség? A lényeg, hogy elkészül, aminek el kell készülnie...

– Óh, ti nagyon félreértitek azt, amikor a Király parancsol! Az az alapelve, hogy lehet örömed abban, amit csinálsz. Természetesen abban fogod leginkább kedved lelteni, ami az Ő megnyilvánulása rajtad keresztül és benned. Másrészt pedig: amit minden tekintetben boldogan végzel, az kétségkívül az Ő akarata. Tehát a kettő egy. Te azt gondolod néha... – eközben

összekacsintanak egy poharakat rakosgató angyallal, aki belehallgat az eszmefuttatásba.

– szóval, egy páran azt feltételezitek, hogy vannak az élvezetes dolgok és van Isten akarata. Mintha ez a kettő a skála két végét jelezné. Az a koncepció, hogy a Király tervét végre kell hajtani, bármilyen szenvedések közepette. Emellett vannak kellemes dolgok, amiket csak nagyon ritkán szabad megélni, mert rendkívül károsak lehetnek. Csak a helyzet az, hogy ennél torzabb hazugság aligha van... Talán az, hogy Isten maga is morcos, nem csak a szolgáit kényszeríti önkínzásra! – komolyodik el egy pillanatra. Nem kis felháborodást is vélek felfedezni a hangjában.

– Aki így gondolja, az nem fogja érteni ezt az egészet, ami itt van – bökö állával az asztal felé. Leteszi maga mellé a kiürült tálcát, és hanyatt dől az egyik széken. Tarkóján összekulcsolja a kezét, miközben lábát a szemközti ülésre nyújtja.

– A mennyei közösséget kizárólag a szeretet és az öröm motiválja és tartja mozgásban – dönti hátra a fejét, mintha szundikálna. – Nincs élvezetesebb dolog, mint azt csinálni, amit szeretek, mert abban Ő is gyönyörködik. És amiben a Király örömét leli, az egyenlő az Ő akaratával. Ennyire egyszerű a tökéletes akaratában lenni. Van, amikor úgymond „parancsot ad” – mutat ujjával idézőjelet a levegőben –, de amikor felismered, hogy ez a legeslegjobb dolog, ami történhet veled, akkor, habár teljesen szabad vagy rá, nem állsz ellen annak, hogy megtedd. Nem azért, mert valaki kívülről kötelez erre, hanem mert soha nem is vágnál másra. Szerintem komolyan újra kell értelmezni a Király uralkodása és tervei témát – jegyzi meg kedvesen.

– Megint jól összezavarsz. Hogy lehet, hogy már nem pörögsz annyira? Eddig úgy siettél, most meg elfekszel az egész nyüzsgés közepette.

– Én nem fogok lemaradni semmiről. Sehonnan nem tudok elkésni. Mi mindig pont *időben* vagyunk ebben a dimenzióban.

– Időben? – füleli meg a többi angyal. Emiatt aztán többen az orruk alatt suttogva ismétелgetni kezdik: „*időben!*” Egy darabig megpróbálják eltakarni azt a játékos mosolyt az arcukon, de egyre jobban kibuggyan belőlük a nevetés. Végül az egész sürgölődő csapat hangos kacagástól visszhangzik.

Időben...

– Mi nem szalajtunk el semmit. Éppen ezért nem is sietünk. Csak annyira élvezzük, amit csinálunk, hogy izgatottságunkban sertepertélünk. Mielőtt megkérdeznéd; nem azért vagy szemtanúja ennek, mert meg kell értened a

Királyság munkamorálját, hogy aztán keményebben húzd ezentúl az igát¹⁵⁸ ...bármit is jelentsen ez a szakkifejezés nálatok – tekint egyenesen rám, miközben felemeli a kezét, hogy pár mozdulattal el is játssza a teherhordó állatot.

– Szóval látnod kell, hogyan végezzük mi itt a dolgokat. Azonban ennél jelentősen fontosabb megtapasztalnod, hogy miért úgy tesszük, ahogy. Mivel úgy tűnik, hogy minden pontosan, precízen és kifogástalanul készül, talán azt is gondolhatnád, hogy ezt kell leutánozni. Csakhogy mi nem az erőnket összekaparva, elhatározásból végezzük ezt kiválóan, ahogyan felétek szokás, az önmarcangolás gyötrő súlya alatt. Mi azért végezzük ezt és ilyen módon, mert ez okozza nekünk a legnagyobb boldogságot. Ez az életöröm pedig automatikusan így nyilvánul meg bennünk: mindent a legmagasabb színvonalon előkészíteni és felszolgálni a Király menyegzőjén.

– Most mi történik, az előkészítés vagy felszolgálás?

– Mindkettő. Ez a menyegző az időn túl helyezkedik el. Elég régóta zajlik, és még nagyon sokáig fog tartani. Persze, nektek a korszak egy pontján lesz, mármint az, amikor mind kollektíven és mélységében megtapasztaljátok. Ettől függetlenül ez a vacsora időn kívül, szünet nélkül folyik, és folyamatosan részt is lehet rajta venni. Igen, bármikor le lehet ülni az egyik lakodalmas asztalhoz és inni a menyegzői bort. Ez nem valamikorra van tartogatva, mint amikor karácsony előtt nem lehet hozzányúlni a sütihez – hiába van rengeteg belőle –, mert az az ünnepre készült. Esküvő van örökké, ezért végtelen a lakoma is. Itt nem kell visszafogni magad, nálunk *mindig van elég* – visszhangzik tova az asztal mentén.

– Ez egy meghatározó szabály ebben a dimenzióban – fűzi hozzá a magyarázatot, amit az értetlen képem miatt láthatott szükségesnek.

– Még két tálcát abból a kövirózsa formájából, igen! – veti oda a legapróbb részletekre is odafigyelő beszélgetőtársam egy pici lényekből álló segítő csoportnak. Vidáman poroszkálnak a tálakkal, mintha csak játszanának velük. Olyanok, mint a gyerkőcök, akik segítenek a tálalásban, és nagyon büszkék magukra, hogy valami fontosat tesznek. Az sem kizárt, hogy ők a mennyben felnövő gyerekek – jut eszembe.

– Igen, jól látod, ők itt élnek. Elég korán kerültek ide. Mindenesetre kifogyhatatlan kedvük van a segítséghez – figyelni rajongó szemekkel a kis, lelkes társaságot.

A sürgölődés közepette feltűnik azért, hogy van egy terület, amit rendszeresen kikerül az előkészítő csapat, mintha valami elállná az útjukat. Hamarosan sikerül kivennem a gyerekkupacot, akik egy tálca elgurult muffinon falatoznak a földön. Milyen boldogok az asztal alatt!

– Babák, nincs kedvetek a terítéknél enni esetleg? – rázza meg a fejét kuncogva a szervező.

Összekent arccal, csokis mosollyal néznek fel az apróságok és kacagnak. Egyértelmű a válasz. A világ legjobb helyét találták meg a sürgés-forgás közepette. A szekrény méretű mennyei lény üres kezeit látva az egyik csemete egy muffint gurít feléje a földön, nehogy kimaradjon a jóból.

– Kösz, srácok. Akkor én nem is zavarok tovább, de ha bármikor meg-gondoljátok magatokat: most tettük ki az öreg baptista mamák sütijeit az asztalra... – kacsint rájuk, majd folytatja tovább a világtörténelem közép-pontját jelentő esemény előkészületeit.

– Szóval mi itt mind rendkívül ráérünk, és bárkinél jobban sietünk – áll újra elélem Gerváz. – Ez az egyik alapelve a Királyság működésének. Örökké-valóságban gondolkodunk: teljesen ráérünk, és roppantul gyorsak vagyunk egyszerre. Aminek meg kell lennie, meg is lesz, de nem akárhogyan, hanem pont olyan szabadságból és örömből, ami illik a Királyhoz. Más itt láthatatlan és értelmezhetetlen. Értéktelen, mint egy csokipapír, amiből kietted a tartalmát. Csak azért tesszük mindezt, mert szeretjük. A Királyt, egymást, a tevékenység játékát, a végeredményt, a vendégeket, a bulit ...és minden mást is. Ha nem azért csinálod, amit csinálsz, mert semmit nem élveznél ennél jobban, akkor semmiképpen sem hajtod végre a Király akaratát, mert a Király elsődleges parancsa, hogy *örülj! Ismét mondom, örülj!*¹⁵⁹ Ha nem így történik, akkor az nem az Ő Királysága. Az ugyanis igazság, békesség és öröm a Szent Szellemben.¹⁶⁰ Szóval semmiképpen nem kell aggódnod amiatt, hogy miközben az Ő vezetését éled, aközben valami leterhelő dologban fogod magad találni, mert az, úgymond, automatikusan az Ő akaratán kívül esne. Az erőltetés és erőlködés egyáltalán nincs benne terveinek körében. Ha mégis valami kellemetlenbe keverednél a Király utasításait követve, biztosíthatlak, nagyobb buli lesz egykor belőle, mint bármi más, messziről is klassznak tűnő ötletből.

159 Filippi 4:4

160 Róma 14:17

Itt egy cseppet elvesztem a fonalat. Azt a sok rettenetes dolgot a Földön ők nyilván nem ismerhetik... Szerencsések. De én még ott élek.

Barátom nyilvánvalóan ezt is érzékeli bennem, de rezzenéstelenül folytatja:

– Az Ő jókedve garantált a Királyság határain belül. Néha a körülmények miatt, azok közepette, vagy olykor éppen azok ellenére. Nehogy azt hidd, hogy azért beszélünk így, mert nem tudjuk, milyen a Föld. A többségünk ott is teljesít szolgálatot, és hát a sötétségnek az emberektől kapott hatalmánál fogva kerülünk necces szitukba..., de a menny örömeire mindezek között is számíthatunk. Talán annyival könnyebb számunkra, hogy tudjuk; az idő egy összegyűrhető papírgalacsin, melynek az ellenség – a legjobb erőfeszítéssel is – maximum az egyik sarkára firkálhat rá valamit. Így amikor épp kegyetlenül elbánnak velünk, tudjuk, hogy az csak egy rossz álom súlyával bír. Gyakran mi is pórul járunk, amikor titeket segítünk, mert ti inkább az ellenségnek adjátok a hatalmatokat, vagyis a figyelmeteket. De mindez csak *időleges*. Ami Örökkévaló, az marad csak meg. És Isten nevetése az. Ő kacag szüntelenül a trónján.¹⁶¹ Ami ezen kívül van, az nem a Királyság területe, tehát oda nem is fog küldeni a Király.

– Azta! – töprengek el ezen egy darabig.

Mire feleszmélek, kedves barátom épp pakolja a kiürült edényeket, majd szó nélkül elviharzik velük egy hatalmas, hímzett függöny mögé.

Újra távolról látom a kavargó sokaságot. Ebben a világban minden ekörül forog. Mintha lekötné ez a menyegző dolog a menny összes erőforrását!

– Le is köti, valóban! – súgja a fülembe valaki, miközben elsuhan melletttem. Ahogy megfordulok, hogy lássam, ki hallotta meg a gondolataimat, egy törekeny pincérlányhoz hasonló szolgálót pillantok meg a tömeg közepén. Épp most teszi le az óriási banánnal és virággal megpakolt tálcát. Ő mondhatta, ő tűnik csak *új* érkezőnek.

Ahogy szemlélődöm, magától világossá válik számomra egy sor dolog, amit senki nem magyarázott el nekem. Bármilyen közbevetés nélkül elkezdek felismerni összefüggéseket, egész egyszerűen attól, hogy itt vagyok.

A Vőlegény és a Menyasszony újraegyesülését ünnepli. Már akkor ünnepelték, mielőtt szét lettek volna választva.

A Fiú az Atyában született, nincs kezdete, hanem öröktől fogva van. Az Atyából született, de nem akkor jött létre, amikor kilépett az Atyából, hiszen mindörökké benne volt. Mert az Atyában mindig benne létezik, csak

161 Zsoltárok 37:13

van olyan, amikor kiválik az egységből, hogy különálló személyként is kapcsolódhasson Vele. Csak úgy, ahogy mi is Krisztusban vagyunk, ezért mi is öröktől fogva vagyunk, és örökké leszünk. Egy *pontig* mi is csak Istenben léteztünk, aztán kiváltunk belőle a teremtéskor, hogy önként, szerelemből újra visszatérhessünk belé. Különállókká váltunk, hogy megélhessük az újraegyesülést vele. Kettő lett az egyből, hogy aztán a kettőből újra egy lehessen. Ez a természete az Atya és a Fiú kapcsolatának, Krisztus és a Menyasszony viszonyának, Jézus és az egyén közösségének, Ádám és Éva megteremtésének.¹⁶²

Nem is tudom megfogalmazni, mik kavarognak a fejemben. Mindenesetre kaptam egy képet arról, hogy úgy vagyunk egyek Jézussal, ahogy Ő egy az Atyával.¹⁶³ Valami kezd derengeni abból, hogy hogyan származunk éppen úgy Jézusból, mint ahogy Ő származik az Atyából, hogyan egyesülünk mi úgy Vele, ahogy Ő egyesül az Atyával, és hogy miért örökké tartó ennek az egyesülésnek az ünnepe. Az egység örökkévaló, ebből kifolyólag a különálló személyek újraegyesülése is örök. Ezért időtlen ez a menyegző. Csodás nap ez! – sóhajtok fel.

– Bizony, különösen csodás! – visszhangozzák szerte a tisztáson, rezonálva belső benyomásaimra.

– Ez az élet értelme! – szól az egyik kedves, fiatal fiúcskára hasonlító ragyogó lény. Olyan tizenhat éves forma lehet. Tiszta tekintete csak úgy csillog a kíváncsiságtól.

– Én ember vagyok, bár nagyrészt az angyalok neveltek. Itt nőttem fel, úgyhogy bizonyos szempontból egészen angyali vagyok, így szokták mondani. Majdnem össze lehet velük téveszteni, mert sokszor úgy viselkedem, mint ők. Annyit tanultam tőlük! De megváltott vagyok, csakúgy, mint te. Itt ez a két fő kategória: a megváltottak és az angyalok. Hát...– szorítja össze ajkait meggondolatlan kijelentésén –, ha nagyon leegyszerűsíttem. Pontosabban: szellemi lények, és azok a teremtmények, akiknek megváltásra van szükségük. Talán ez egy picivel közelebb van az igazsághoz, de még ez sem a teljes kép. Akár beszélgethetsz erről egy nálam okosabb személlyel is, ha szeretnél. Ő itt a kedvenc tanárom.

Erre előlép egy nagydarab, masszív testfelépítésű, kedves arcú, ugyanakkor rendkívül határozott kinézetű teremtmény. Pont ilyennek képzelne el az ember egy igazi harcos angyalt.

162 Bővebben: Szex és Isten videók (youtube.com/c/HeavenOnEarthChannel)

163 János 17:20-26

– Te ki vagy? – szólítom meg önkéntelenül az óriást, mielőtt végiggondolhattam volna, hogy van-e egyáltalán bátorságom hozzá.

– Edgárnak hívnak. Nem vagyok katona, legalábbis nem ez a fő profilom – teszi hozzá, gondolataimra reagálva. – Elsősorban oktatok, általában korán ideérkező kicsi fiúkat. Bár nem állítom, hogy nem mutatok nekik pár jó kardforgatási trükköt egyszer-egyszer... – fűzi hozzá huncut villanással a szemében –, de alapvetően nem a hadseregben vagyok. Szeretek bentlakókat tanítani.

Ezen egy picit összezavarodok.

– Most azon jár az agyad, hogy milyen jól betölteném a funkciót harcos angyalként, ha már így vagyok összerakva – fonja össze vaskos karjait. – De „sajnos” ez nem így működik errefelé. Néhányan a legfélelmetesebb angyalok közül vékony, törékeny, szende kislányra hasonlítanak. Itt a testfelépítés és a hasonló adottságok – rajzol idézőjelet a kezével – nem éppen meghatározóak a küldetés tekintetében. Szóval, én ezekkel a vállakkal – néz magára Edgár – hihetetlenül jól elvagyok a tanítással, miközben Selly az egyik legrettegettebb katona, akit a szellemvilág ismer – suhint maga mellé.

Ekkor előáll a láthatatlanból egy női alak, szinte áttetsző testtel. Finom szövésű ruhája alatt majdcsak teljesen keresztül lehet látni lebegő testén. Talán vele futottak össze azok, akik kísértetet véltek látni – ötlík fel bennem első benyomásra. Kedvesen mosolyog, tekintete csaknem összeolvad a széllel, susogva lebegnek göndör fürtjei szeme körül.

– Kicsit hasonlít Szent Szellemre. Olyan, mintha mindenhol lenne, alig lehet meghatározni, hol látom épp – jut eszembe Sarayu a Viskóból¹⁶⁴.

– Micsoda bók! – kacsint a nagydarab a lányra. – Hallottad ezt, Selly? – néznek össze cinkosan. Nem sokáig bírják kacagás nélkül a megjegyzésem.

– Tehát ő itt Selly, az egyik legerősebb a különleges alakulatból. Alig észrevehető, mégis az ellenség óriási hordáit tudja egyetlen csapással megsemmisíteni. Néha csak egyetlen lehelettel lerendez egy küldetést, vagy pusztán azzal, hogy megjelenik. Láthatóvá teszi magát, és megvakul egy egész tábor. Pontosan azért annyira veszélyes, mert lehetetlen kitalálni, hogy éppen min ügyködik, annyira sejtelmes. Egyszer itt van, majd hirtelen feltűnik a tartomány másik végében. Néha több helyen egyszerre. Teljesen összezavarja az ellenséget. Sosem tudják kiismerni vagy felkészülni rá. Gyakran van a

164 A viskó, William Paul Young (2007)

Földön. Nem sok hasznát vennék itt amúgy sem, folyton átesnének az edények a kezén...

– Borzasztóan vicces vagy ma, Edgár – susogja a lány¹⁶⁵ angyal, majd a következő pillanatban azt látom, hogy kigyúrt barátját a levegőbe emeli, anélkül hogy hozzáérne. Nem húznék vele ujját, az biztos, mégis inkább szórakoztatóak így együtt, mintsem ijesztőek.

– Na, jó. Ezzel rendeztük a múltkorit is, amikor a napközibe hívtalak fogócskázni. Tudod, amikor soha senki nem tudott megfogni – pihegi Edgár.

– Mindenki folyton átszaladt rajtad, mert nincs rendes tested hozzá...

Ekkor pördül egyet az árny, és kuncogva földet érnek mindketten... Már amennyire Selly képes az ilyesmire.

– Hát, örülök, hogy megismertelek, Selly – mondom.

Az angyallány mosolyog és kissé meghajol köszönésképpen. Fátyolszerű karját felém nyújtja, bár konkrét kézfogásra aligha van esélyünk.

– Nyugodtan menj vissza, ha szeretnél! – ragadja meg a vállam az izmos angyal. Nyilvánvalóan érzi, hogy kezdek túlada golódni az itteni dolgokkal.

– Igen, épp azon tűnődöm, hogy elég információt kapott a fejecském. Idő kell a feldolgozáshoz. Örültem, hogy találkoztunk! Egészen biztosan látjuk még egymást.

– Így van! – mondják egyszerre, bár Selly hangja inkább levelek zizegésére hasonlít.

A kecses lány éppen megfordulni látszik, mint aki indulni készül, de abban a pillanatban már el is párolog.

– Ő ilyen – mosolyog bajsza alatt Edgár.

Minden eddigi forgatag ellenére most csend borul a tiszta sra. Úgy tűnik, komolyan vette a tanár-angyal a kérésemet. Szótlanul a kezébe kap egy szivárványszínű kalácsot és elkezdi szeletelni, hogy valami új elrendezést próbálhasson ki belőle, bár aligha gondolnám, hogy bármilyen tapasztalata lenne benne.

– Na! Te kis perfekcionista! Csak besegítek egy kicsit – magyarázkodik nekem a nagydarab.

– Az, persze. Besegítés! Aztán kezdhethetjük előlről – veti oda Gerváz.

– Most miért vagy ilyen? Mindjárt itt a nagy nap! Minden kézre szükség van...

165 Nincs nemük, inkább kinézetre értendő.

– Hogyne! A tiedre például a Bentlakásos Suliban a táblánál... – cukkolja tovább.

– Milyen szigorúak vagytok itt! Ez még a menny? Vagy pár szinttel lentebb tévedtem véletlen? – húzza társait Edgár.

– Minden örökre rendben van..., mint tudjuk. A süti is – húzza össze a vállait Gerváz.

– De így már inkább csak az unikornisokkal etetném meg azt a kupac színes morzsát... – veti oda a felügyelő.

Úgy tűnik, most szándékosan olyan dolgokkal ugratják egymást, amelyek számomra is érthetőek. Mindent úgy csinálnak, mintha kizárólag értem lennének itt. Ebben a képben¹⁶⁶ ez minden bizonyosan így is van.

Hogy az unikornisos beszólásnak van-e igazságtartalma, azt már nem derítem ki... Nagy valószínűséggel remek hangulatban és végtelen poéncsaták közepette folytatják a készülődést tovább.

Érzem, hogy hamarosan kilépek ebből a megtapasztalásból. Egyre távolodva figyelem, ahogy Edgár ügyeskedik az asztal körül. Angyalbarátai beletörődtek az új segítő hozzájárulásába. Egyre ügyesebben babrál óriási markával. Közben mintha valamilyen mély mennyei igazságot tanítana annak a fiatal „helyi” fiúcskának a süteményszeletek rakosgatása alatt, de azt már nem hallom.

Halkan ropognak a száraz gazok a talpam alatt, ahogy jövök le a dombról. Kinyitom a szemem. Milyen szépen csillognak a fűszálak a délelőtti napsütésben! Élednek a lepkék és a rovarok is, ahogy melegszik a levegő. Zsongnak, mint az angyalok a mennyei asztalok között. Egyre inkább életre kel a rét. Mélyet szippantok a friss, fű illatú levegőből. Valóban nem rossz gyakorlat belekukkantani a mennyei dimenzió folyamataiba így a napi rutin elején.

Azt hiszem, most megetetem a kutyákat.

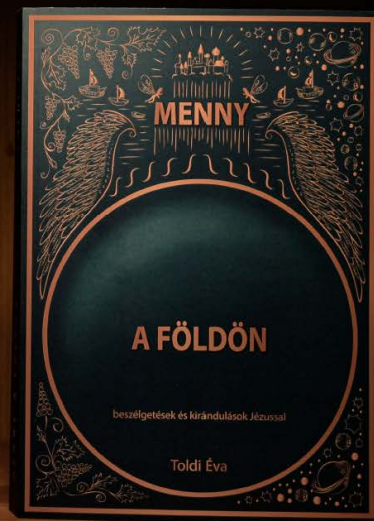
Illusztráció: A rajzás (50×70, 2017) /Lásd képmelléklet/

166 Ebben a látomásban, átélésben, szemlélődő gyakorlatban.

KAPHATÓ A KÖNYVESBOLTOKBAN

MEGRENDELHETŐ

mennyafoldon.hu

Libri Bookline Vonnegut Antikvárium CLC Animakönyv Líra Könyvtündér